

Jord Og Land

Jeg havde overtaget guitarundervisningen, på en skole i Bagsværd, efter min ven Bent Malinowsky, som spillede pedal steelguitar i en country / rock gruppe, der hed Buffalo, hvor jeg var sanger. Undervisningen foregik efter skoletid, i flere hold og Bent var blevet lidt træt af det. Han ordnede det fornødne med kommunen og gav mig nøglen til en af skolestuerne. Jeg tog derud, satte mig ved kateteret og ventede på det første hold elever. Timen var godt i gang da tre vilde drenge i 12 års alderen, nærmest fløj ind ad døren og endte på gulvet, hvor de fortsatte et venskabeligt håndgemæng. Bag ved dem kom en lidt ældre dreng, han kastede en dolk mod væggen mellem vinduerne, men ramte radiatoren under det ene. Jeg havde en idé om, at jeg burde sige et eller andet.

- Den er er ikke helt død endnu –

Han samlede kniven op, stak den til sig og vendte sin opmærksomhed imod mig, de andre drenge kom på benene og de stillede sig alle foran mig.

Kasteren: - Hvem er du –

- Din nye guitarlærer –

Dreng 2: - Hvor er Malinowsky? –

- Jeg vil tro at han er på Sankt Hans, sådan som I opfører jer –

Kasteren: - Kommer han så ikke igen? –

- Nej, I skal have mig fremover og Bent fejler ikke noget. Jeg skal hilse –

Dreng 3: - Spiller du i et band? –

- Jeg spiller i et band med Bent og i mit eget –

Dreng 3: - Har du lavet plader? –

- Jeg har lige lavet en sammen med Bent, hvis I er gode kan det være, at I får den billigt –

Kasteren: - Hvorfor kommer Bent ikke mere –

- Måske er han blevet træt af jer, hvem ved. Hvor er jeres instrumenter? –

Kasteren: - Vi har aldrig instrumenter med om tirsdagen, kun om torsdagen –

Dreng 3: - Vi kan ikke nå det -

En af dem kunne godt nå det, men var solidarisk med sine kammerater. Det viste sig, at drengene deltog i alle mulige fritidsaktiviteter efter skoletid. Deres forældre ville sikre sig, at de vidste hvor deres afkom var, medens de tjente til livets fornødenheder, derfor sørgede de for at deres børn var beskæftigede med at dyrke fodbold, badminton, blokfløjte, svømning og hvad man ellers kan komme i tanke om. Deres arbejdsdag var lisså lang som forældrenes, men logistikken haltede. De stakkels unger havde svært ved at nå det hele til tiden, det gik ud over guitarundervisningen og det var okay med mig.

- Okay, frem med kortene, vi har lidt under en halv time tilbage –

Kasteren: - Vi har ikke kort med –

- Yatsy? Ludo? Er der ikke et eller andet i skabene vi kan bruge?

Kasteren: - Nej, der er ingen undervisning herinde –

- Så lad mig vise dig noget –

Det var mange år siden jeg havde spillet Terre og årsagen til at jeg tog det op igen, skyldtes en oplevelse jeg havde, et par år før jeg mødte drengene. Efter 6 års pause fra musikken, hørte jeg om et band der ledte efter en sanger og lagde billet ind på jobbet. Jeg skulle aflægge prøve hos et orkester, som jeg ikke husker navnet på, sikkert fordi det aldrig blev til noget. En fyr der hed Jens Hoffman var kaptajn på skuden, han havde haft et populært, politisk folk / rockensemble, der hed Skilfinger. Nu ville han lave noget anderledes og jeg ringede til ham og tilbød min assistance. Hans plan var, at lave et kommercielt Big Band og gemme politikken indtil bandet var blevet berømt, for at have en bedre platform, at agitere fra. Vi aftalte, at hans guitarist ville hente mig, deres øvelokale lå

udenfor offentlige transportmidlers umiddelbare rækkevidde og jeg havde hverken bil eller kørekort på det tidspunkt.

Dagen oprandt og på en af de smukkeste, rigtige gammeldags vinterdage, blev jeg hentet af guitaristen i en rigtig smuk, lettere ramponeret, gammeldags Volvo 444. Den helt rigtige bil til turen og snevejret, tøffede nordvest mod Hillerød, vi drejede af ved Nærum og gennem den lille by. Ad en længere grusvej nåede vi stedet og parkerede udenfor en sort træbygning. Det lille forlokale var fyldt til bristepunktet med folk af begge køn, der skulle aflægge prøve og det havde jeg ikke prøvet før. Jeg fik at vide, at vi ville blive kaldt ind i den rækkefølge vi var ankommet og da jeg var den sidst ankomne, havde det lange udsigter, hvad mig angik. Jeg tog en øl fra kassen og med kraven oppe om ørerne gik jeg ud i vintermørket.

På pladsen foran bygningen satte jeg mig på en bænk under halvtaget og røg. Da mine øjne havde vænnet sig til mørket kunne jeg skimte to lave aflange bygninger til venstre for mig, på den anden side af pladsen. Længere væk, lidt mod højre, så jeg silhuetten af en tofløjet, sorttjæret to etagers bygning. Jeg rejste mig og gik ud på pladsen og kiggede lidt på den bygning jeg lige havde forladt. Den var mindre end jeg huskede den, men jeg var selv mindre sidst jeg var her. Jeg havde fejret min 8 års fødselsdag her og stod nu foran festbygningen, en stor rund træbygning, som folkeviddet engang havde døbt "Blækhuset". Den blev opført i forbindelse med Verdensudstillingen i Århus i 1908 og på en fyr der hed Cavlings foranledning flyttet her til skolekolonien. Cavling var POLITIKENS chefredaktør og havde taget initiativ til at etablere skolelejren efter fransk forbillede. Den runde bygning havde vinduer hele vejen rundt, som et hattebånd midt i tagrejsningen, tagskægget dannede en veranda hele vejen rundt om bygningen, er hvilede på buede træsjøler og lignede noget fra Smølfeland.

Her indtog lejrens børn deres måltider, her havde jeg danset folkedans i dragter, der lignede noget, Holberg havde kasseret og gået til hånde i køkkenet. I de aflange bygninger lå sovesalene, en til pigerne og en til drengene og et tofløjet, toetagers, sorttjæret træhus var skolebygningen. Jeg var tilbage på svagbørnskolonien Wesselsminde og gik målrettet mod gavlen af sovesalen, hvor jeg vidste, at mandehullet til kloakken befandt sig. Et betonrør med en diameter på en halvanden meters penge stak en halv meter op af jorden og da jeg skrabede sneen væk med underarmen, kom det blanke, blålige staldæksel frem. Lige her, i centrum af Universet, havde jeg vundet alle mine kampe i verdens ældste spil Terre.

Mølleåen lå i nærheden og jeg gik ud af porten til kolonien, lidt mod sydøst og ned til mølledammen, hvor jeg engang havde stået i det skummende, iskolde, kulsorte vand, der gik mig og et par kammerater til lidt over hofterne. Vi havde, imod alle regler og odds, sneget os udenfor kolonien i et anfald af frihedstrang, men friheden blev kort. Da jeg kom op af vandet, havde jeg igler over hele underkroppen og mine kammerater var rædselsslagne. De vidste hvad der ventede dem, når de kom op. Vandet var så koldt, at ingen af os havde mærket blodsugerne gå i kødet på os. Vi havde brug for hjælp og meldte os hos stedets samarit, der igen meldte os til lejrchefen, et stramternet, ranglet kvindemenneske, med knude i nakken, hvid kittel og træsko i samme farve. Hun manglede kun kysen, ellers var hun det perfekte billede på en profos i en KZ lejr. Hendes speciale var kollektiv afstraffelse og hendes domme var hårde, hvis en eller anden havde syndet og ikke ville træde frem. Hun tildelte os et par dages stuearrest med dertil hørende svedere, ekstra lektier og fritagelse fra fællesaktiviteter i strafperioden.

Jeg var tilbage på bænken før jeg blev kaldt ind for at aflægge prøve. Jeg fik stukket en tekst ud, nummeret hed "Ostensibly Worth", et nummer Hofman havde begået og det var, som titlen antyder, ikke helt mundret, men vi fik form på den efter et par forsøg og nogle rettelser. Et par dage efter ringede Hofman, sagde at jeg var hyret og sendte mig nogle flere tekster, men det blev aldrig helt godt. Vi havde et par tørre øvere hjemme hos ham, men jeg takkede ham til sidst for tilliden og trak mig ud af projektet.

Min kone havde foræret mig et spil Terr i fødselsdagsgave efter at jeg havde fortalt hende om mit gensyn med Wesselsminde og da det var en kølig dag, da jeg startede på min første lektion med

drengene fra Bagværd, havde jeg i farten hevet en gammel jakke ud af skabet, før jeg tog på skolen. Jeg havde ikke gået med den et par år og opdagede, at jeg havde noget i den ene lomme. Jeg tog en lille læderpose op af jakkelommen og gav den til en af eleverne. Han åbnede den, hældte fem marmorterninger ud på bordet og spurgte hvad det var.

- Spillet hedder Terre , det betyder jord. Verdens ældste spil -
- Hvor ved du det fra? –
- Fordi sten var det første der var. I menneskets barndom, spillede børnene Terre og andre spil med sten, de voksne lavede redskaber af sten –
- Der var osse træer i stenalderen –
- Træ er ikke så godt at spille med, det er for let -
- Hvordan spiller man det så? -
- Du placerer de fire sten, sådan her. En i hvert verdenshjørne og kaster denneher op i luften, sådan, tager denneher op i hånden og griber den du kastede op, med samme hånd. Sådan, ups –
- Er det det hele? –
- Nej, du skal tage de andre tre sten på samme måde, så har du lavet etteren -
- Vis os toeren –
- Øv jer på etteren først. Toeren kan I selv regne ud, men vi kan jo aftale, at vi spiller Terre om tirsdagen og guitar om torsdagen, hvis det er okay med jer –

Det blev så som så med guitarspillet, men drengene blev ret gode til Terre og jeg lod dem af og til vinde over mig. Nogle tirsdage gik vi en tur i det grønne, omkring skolen og her legede vi en anden leg, hvor knivene kom frem. Vi snittede, snakkede og legede en knivleg, der hedder Land, som vi spillede, to og to. En simpel udgave af ”Jeg melder krig imod...”, hvor kniven erstattede kridtet og tog en bid af fjendeland, indtil modstanderen ikke havde plads til at finde fodfæste i sit eget territorium. Vores knivkaster ville have mig til at lære ham at kaste med kniv.

- Det kan jeg ikke lære dig –
- Har du aldrig kastet med kniv? –
- Jo, men det er ikke noget jeg skal lære dig. Det skal din far –
- Har din far lært dig det –
- Næh. Han gav mig lov til at gå med kniv og viste mig hvordan man bruger den, uden at skære snitterne af sig selv –
- Hvem har så lært dig det? –
- Min storebror og en af hans kammerater, men jeg er ikke særlig god. Det er længe siden –
- Hvor har din bror lært det? -
- I Marokko, i Nordafrika –
- Min far gider ikke lære mig det –
- Det tror jeg ikke på, har du spurgt ham? –
- Næh, han siger bare nej –
- Så plag ham, indtil han siger ja –
- Hvordan gør man? -
- Man får fat i en kniv der duer til det, så skal man stå rigtigt og du må ikke bevæge håndledet. Du kaster tæt på målet i begyndelsen og så er der nogle andre ting, man skal passe på –
- Kan man lære at få den til at stå hvergang? –
- Ja. Det er lissom at lære at spille på guitar, man øver sig på det samme, igen og igen. Du kaster mod målet fra det samme sted, med samme styrke, på samme måde, hvergang, indtil du er god. Så går du længere væk fra målet og øver dig på samme måde -

Jeg er en dårlig pædagog. Det endte med at jeg gav dem lidt instruktion ved en senere lektion, foran et dødt træ i området. Jeg vidste at ungerne ville kaste, uanset hvad jeg sagde, så jeg kunne ligeså

godt sikre mig, at de ikke kom galt af sted. Da min tid på Jorden med dem var forbi, forærede jeg dem hver, en lille æske med marmorterninger.